

תת"ע 10523/11/19 - מדינת ישראל נגד מאיר דבדה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10523-11-19 מדינת ישראל נ' מאיר דבדה
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ביטון

המאשימה

נגד

מאיר דבדה

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 7.7.19, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "אני לא אחזתי בו, לדבר בטח שלא דיברתי בו. הוא היה בכסא ליד".

ביום 8.1.20, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד סמ"ר ענאן אבו ריש, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 7.7.19, בסמוך לשעה 16:26, נהג הנאשם ברכב בנתיב השמאלי, בכביש 20, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לק"מ 26, נצפה על ידי עד התביעה, שנהג באופנוע משטרתי, בנתיב הנסיעה הימני ובמקביל לרכב הנאשם, כאשר הוא אוחז טלפון נייד בצבע לבן, בידו הימנית, אל מול פניו ומביט לעברו.

העד כרז לנאשם לעצור את הרכב, תוך שהוא שומר עמו על קשר עין רצוף עד לעצירתו, הסביר לו את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "טוב, אבל יש לי דיבורית".

העד נחקר והשיב כי הבחין בוודאות בנאשם אוחז את הטלפון הנייד בידו וכן, עמד על כך שהנאשם נהג בנתיב השמאלי.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך לא בנתיב השמאלי, אלא הימני והעד נסע לימינו. לטענתו, העד פנה אליו דרך חלון קדמי ימני ואמר לו, כי הבחין בו "מתקתק" מספר תוך כדי נסיעה ולאחר שהנאשם הכחיש, אמר לו העד כי אחז במכשיר בידו.

הנאשם עמד על כך שהטלפון הנייד היה מונח על הכיסא לצדו.

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם והשיב כי אין לו מתקן להנחת הטלפון הנייד, כיוון שיש לו מערכת מולטימדיה, הכוללת דיבורית מובנית.

הנאשם הציג את הטלפון הנייד שלו, שהיה עם כיסוי בצבע שחור, אך אישר כי המכשיר עצמו הוא בצבע בהיר.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד פירט את נתיבי הנסיעה, האופן בו הבחין בנאשם ותיאר את הטלפון הנייד ואת הדרך בה אחז בו הנאשם. העד שמר על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם עד לעצירתו.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

3. גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין. הנאשם טען כי אינו נזקק למתקן להנחת הטלפון הנייד ברכב, שכן יש לו מערכת מולטימדיה עם דיבורית מובנית ולא ברור אם כך, מדוע היה צריך להניח את הטלפון הנייד, על הכיסא לצדו וזאת לגרסתו.

4. בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על עמדתו, כפי שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה :

"לאמור במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר.... לדידי, עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע

**עבירה מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראייה לאחור...
ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".**

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ב' שבת תש"פ, 28 ינואר 2020, במעמד הצדדים